

ΕΝΑ ΑΞΕΧΑΣΤΟ ΠΙΚΝΙΚ ΜΕ ΤΟΝ ΣΟΥΑΜΙ

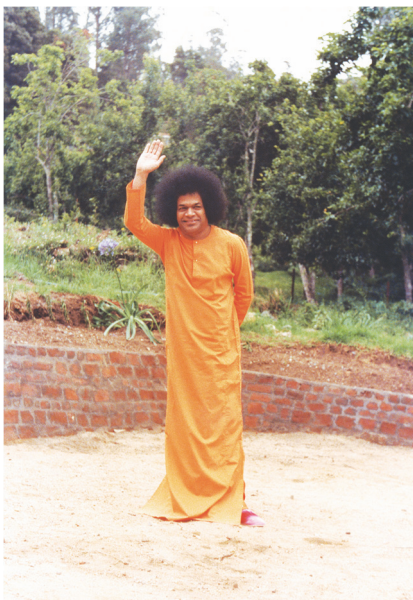
Kuppam Vijayamma

«Ασχολιόταν με τις δουλειές της κουζίνας όταν της είπα: “Κοίτα εκεί!” Δύο άγγελοι είχαν κατέβει από το αμάξι Μου, κρατώντας στα χέρια τους χρυσά πιάτα με φαγητά. Τα έβαλαν πάνω στο τραπέζι και έφυγαν. Η πιστή γέμισε από ενθουσιασμό και χαρά. Όταν τελείωσε το γεύμα της, της έδωσα τα χρυσά πιάτα, την ευλόγησα και έφυγα». Ο Σουάμι είπε επίσης: «Αν το θελήσω, μπορώ να κατεβάσω όλον τον παράδεισο στη γη! Ο κόσμος Με δοξάζει με πολλούς τρόπους, όμως ξεχνά την πραγματικότητα Μου εξαιτίας της ψευδαισθήσης. Με ένα βλέμμα Μου, μπορώ να παρέχω τα πάντα»!

Το να ταξιδεύεις με τον Σουάμι είναι σαν να πίνεις νέκταρ από χρυσό ποτήρι. Είναι σαν να συμμετέχεις σε μια πομπή κάτω από ένα στέγαστρο μακάριων προσδοκιών την ώρα που φυσάει ένα απαλό αεράκι!

Εκείνη τη μέρα, ο Σουάμι ήταν στο σπίτι της αδελφής μου. Μετά το Ντάρσαν, ο Σουάμι ανέβηκε στον πρώτο όροφο, κοίταξε την αδελφή μου και είπε: «Μπορούμε να ξεκινήσουμε;» Εκείνη τον ρώτησε έκπληκτη: «Για πού, Σουάμι;», «Ω! Πολλές ερωτήσεις! Έλα. Πάμε για ένα πικνίκ!» Κατέβηκε τις σκάλες και μπήκε στο αμάξι.

Η Μητέρα Εσβαράμμα, η αδελφή μου και εγώ μπήκαμε σε ένα άλλο αμάξι. Τέσσερα αμάξια μας ακολουθούσαν. Ήμασταν πολύ τυχερές που

ταξιδεύαμε με την Εσβαράμμα. Εκείνη έκανε ένα αυθόρμητο σχόλιο: «Ο Σάμι πάντα έτσι είναι» (πάντα Τον αποκαλούσε "Σάμι" στοργικά).

Φτάσαμε σε ένα έρημο μέρος. Σκεπτόμενη το θεϊκό σχέδιο του Σουάμι, το θεϊκό παιχνίδι και τις θεϊκές πράξεις, το μυαλό μου γέμισε με γλυκές, γεμάτες προσμονή σκέψεις. Βλέποντας τη μακάρια έκφρασή μου, η Άμμα (την Ισβαράμμα τη φωνάζαμε Άμμα) με ξύπνησε ακουμπώντας με τρυφερά, σήκωσε τα φρύδια και με ρώτησε: «Τι συμβαίνει;» Δεν είχα λόγια να περιγράψω τα συναισθήματά μου. Εκείνη το κατάλαβε και μου είπε: «Όλο αυτό είναι παιχνίδι του Σάμι. Του αρέσει να κρατάει τους ανθρώπους σε αγωνία.» Στο πρόσωπό της ζωγραφιζόταν μια χαρούμενη λάμψη. Εν τω μεταξύ, το αμάξι του Σουάμι σταμάτησε σε ένα πολύ γραφικό και όμορφο μέρος.

Όλοι μας βγήκαμε γρήγορα από τα αμάξια μας. Το περιβάλλον ήταν πολύ ήσυχο. Ο Σουάμι, κρατώντας την κόκκινη ρόμπα του με το ένα χέρι, περπάτησε προς το μέρος μας σαν μαγευτικός κύκνος. Κοιτάζοντάς Τον, η Μητέρα Φύση γέμισε με αστείρευτη ευτυχία. Τα πουλιά Τον καλωσόρισαν με τραγούδια. Μέσα από τα φύλλα των δέντρων το πρωινό του πρόσφερε τον χαιρετισμό του. Ο Σουάμι ήταν πράγματι η προσωποποίηση της ομορφιάς και της μαγείας καθώς κινούνταν με χάρη προς το μέρος μας και μας μιλούσε.

Η Εσβαράμμα πλησί-ασε τον Σουάμι και τον ρώτησε μειλίχια: «Σάμι! Πώς λέγεται αυτό το μέρος;». Εκείνος απάντησε: «Πώς μπορεί να έχει όνομα αφού δεν υπάρχει κανένα χωριό εδώ! Είναι το Μπριντάβαν χωρίς όνομα». Ναι, όπου πηγαίνει το αγόρι απ' το Μπριντάβαν, το μέρος πρέπει να λέγεται μόνο Μπριντάβαν, σκέφτηκα. Κοιτάζοντας τη μητέρα να κρατάει τα χέρια του γιου

της, και να του μιλάει με τέτοια στοργή και οικειότητα, νιώσαμε ότι αυτό ήταν δυνατόν μόνο για τη μητέρα. Μου ήρθε στο μυαλό η παροιμία: «Ακόμα και ένας αυτοκράτορας είναι ένα παιδί για τη μητέρα του».

Ο Σουάμι μάς έδειξε ένα μέρος όπου υπήρχε ένα μεγάλο χαλί από πράσινα φύλλα και είπε: «Ελάτε, ας καθίσουμε εδώ». Όλοι μας μαζευτήκαμε εκεί. Καθώς βλέπαμε τη μητέρα να κάθεται δίπλα στον Σουάμι, φαινόταν σαν το χρυσάφι να είχε αποκτήσει άρωμα. Αν ο Σουάμι ήταν ένα γιασεμί, τότε η μητέρα ήταν το άρωμά του. Τι υπέροχη εικόνα! Ήταν τόσο μαγευτική και γλυκιά, που αιχμαλώτισε τα βλέμματά μας. Και αυτό το θέαμα, ενός δεσμού αιώνιου που είχαμε την τύχη να παρακολουθούμε, θα ήταν αναμφίβολα ο πολύτιμος καρπός των ενάρετων πράξεων που είχαμε κάνει σε χιλιάδες προηγούμενες γεννήσεις. Το πρόσωπο της μητέρας έλαμπε από το χαμόγελό της. Τα μάγουλά της στολίζονταν από υπέροχα λακκάκια όταν χαμογελούσε. Πάντοτε πλησίαζε τους ανθρώπους με ταπεινότητα, σεβασμό και αστείρευτη αγάπη.

Ξεφορτώσαμε από το αμάξι τα τρόφιμα με τα οποία θα φτιάχναμε το πρωϊνό μας. Όταν η μητέρα άνοιξε διάπλατα τα μάτια της και ρώτησε με έκπληξη: «Πότε και πώς κανόνισες όλα αυτά τα πράγματα;» Ο Σουάμι χαμογέλασε στοργικά και είπε: «Ας φάμε πρώτα. Θα σου πω αργότερα.» Τα μάτια μου γέμισαν δάκρυα όταν είδα τον Σουάμι να σερβίρει ο Ίδιος φαγητό στη μητέρα Του και να την παρακινεί να φάει κι άλλο. Φάγαμε αρκετά-φαγητά, μπισκότα και φρούτα μέχρι να χορτάσουμε.

Η Μητέρα Εσβαράμπα λάτρευε να τρώει φύλλα μπέτελ. Ο Σουάμι έβγαλε μερικά φύλλα και καρπούς μπέτελ από ένα ασημένιο κουτί, έβαλε λίγο λάιμ πάνω στα φύλλα, τα τύλιξε και τα έβαλε στο στόμα της μητέρας Του. Το θέαμα ήταν απίστευτα όμορφο. Η καρδιά μου είχε πλημμυρίσει από χαρά. Με ένα χαμόγελο, ο Σάι Γκοπάλα (μου θύμισε τον Κρίσνα) άρχισε να αφηγείται ένα απίστευτο γεγονός.

«Ακούστε τι συνέβη μια μέρα! Πήγα μαζί με τρεις μαθητές στο σπίτι μιας πιστής και χτύπησα την πόρτα της. Όταν Με είδε, εκστασιάστηκε. Καθίσαμε και οι τέσσερις στο σαλόνι. Εκείνη τα είχε χάσει. Πήγε στην κουζίνα και πηγαиноέφερε με αμυγδαλάκια

διάφορα πράγματα από εδώ και από κει χωρίς να ξέρει τι να κάνει, μέχρι που της είπα: "Κοίτα εκεί!" Δύο άγγελοι είχαν κατέβει από το αμάξι Μου, κρατώντας στα χέρια τους χρυσά πιάτα με φαγητά. Τα έβαλαν πάνω στο τραπέζι και έφυγαν. Η πιστή γέμισε από ενθουσιασμό και χαρά. Όταν τελείωσε το γεύμα, της έδωσα τα χρυσά πιάτα, την ευλόγησα και έφυγα». Ο Σουάμι είπε επίσης: «Αν το θελήσω, μπορώ να κατεβάσω όλον τον παράδεισο στη γη! Ο κόσμος Με δοξάζει με πολλούς τρόπους, όμως ξεχνά την πραγματικότητά Μου εξαιτίας της ψευδαίσθησης. Με ένα βλέμμα Μου, μπορώ να παρέχω τα πάντα». Ο Σουάμι μετά τραγούδησε ένα τραγούδι στα Τέλουγκου:

Ω Κρίσνα! Τραγούδησε ένα γλυκό τραγούδι και γέμισε την καρδιά μου με ευτυχία και λόγια γλυκά σαν νέκταρ. Ενστάλαξε μέσα μου την ουσία των Βεδών, μεταμόρφωσε τη σε θεϊκή μουσική, παίξε την στη μαγευτική Σου φλογέρα και αιχμαλώτισέ με με τη μελωδία Σου. Τραγούδα, ω Μουκούντα! Τραγούδα για μένα!

Καθώς τραγουδούσε, ο Σουάμι υλοποίησε ένα μαρμάρινο αγγαματίδιο του Κρίσνα, ο οποίος έπαιζε τη φλογέρα του καθισμένος σε έναν βράχο. Δεν μπορώ να περιγράψω πόσο όμορφο ήταν! Η γλυκιά φωνή του Σουάμι μάς είχε συνεπάρει. Με κοίταξε και μου ζήτησε να Τον συνοδέψω στο τραγούδι Του. Όλοι γεμίσσαμε από χαρά όταν ο Σουάμι άρχισε να τραγουδάει. Μας έκλεψε την καρδιά! Η φιγούρα Του χαράχτηκε στην καρδιά μας όπως μια φωτογραφία σε ένα βιβλίο.

Ο Σουάμι σηκώθηκε και είπε: «Ας ξεκινήσουμε!». Η μητέρα Τον παρακάλεσε: «Μα είναι τόσο όμορφο αυτό το μέρος...» Εκείνος αστειεύτηκε λίγο μαζί της και αγνόησε την παράκλησή της να μείνουν λίγο ακόμα. Τι χαρούμενες στιγμές ήταν αυτές!

Καθώς περπατούσε, ο Σουάμι τραγούδησε άλλο ένα τραγούδι. Τότε μας ήρθε η μυρωδιά μιας δροσερής αύρας. Τα δέντρα έλουζαν τον Σουάμι με τα μαλακά τους φύλλα.

Φτάσαμε στο αμάξι μας. Ο Ναγκαράτνα Μουνταλιάρ, ο οποίος οδηγούσε το αμάξι του Σουάμι, Τον πλησίασε και του είπε: «Σουάμι, συγγνώμη, το αυτοκίνητο δεν έχει βενζίνη. Αν μπορείς να περμιμένεις λίγο...» Ο Σουάμι τού είπε: «Μην ανησυχείς, το ξέρω!

Φέρε Μου λίγο νερό από το ρυάκι και γέμισε το ντεπόζιτο!» Όλοι περιμέναμε σαστισμένοι. Όταν ο οδηγός άρχισε να αγχώνεται, ο Σουάμι επέμεινε: «Μην αμφιβάλλεις, κάνε όπως σου είπα!» Μπορεί ο λόγος του Σουάμι να είναι κενός περιεχομένου; Με το που γέμισαν με νερό το ντεπόζιτο, το αμάξι ξεκίνησε να λειτουργεί κανονικά! Η Μητέρα Εσβαράμπα έπιασε το χέρι του Σουάμι με μεγάλη χαρά και είπε: «Ό,τι κάνεις είναι θαύμα. Είσαι Θεός, δεν υπάρχει καμία αμφιβολία». Ο Σουάμι απλώς έγνεψε και μπήκε στο αυτοκίνητο. Βλέποντας τη χαρά της Μητέρας Εσβαράμπα σε όλο το ταξίδι και συζητώντας για τα έργα του Σουάμι, φτάσαμε χαρούμενοι στον προορισμό μας.

- Η Κούππαμ Βιτζέγιαμπα είναι συγγραφέας του διάσημου βιβλίου Anyatha Saranam Nasti, «Δεν υπάρχει άλλο καταφύγιο εκτός από Σένα» και πολλών άλλων βιβλίων για τον Μπαγκαβάν Μπάμπα.